

[Poul Clausen.]

I denne forbindelse vil jeg tilføje, at det faktisk forekommer mig urimeligt at benytte et køretøjs højeste tilladte totalvægt som udgangspunkt for afgiftsberegningen. Selvom argumentationen herfor hviler på teorien om, at det forøgede vejslid er proportionalt med bruttovægten — hvilket iøvrigt næppe holder stik — kan det dog ikke antages, at samtlige vare- og lastvogne kører med toplæs i hele deres trafiktid.

I det hele taget er spørgsmålet om afgiften af de dieseldrevne køretøjer blevet det virkelig kritiske punkt, om jeg så må sige. Hvad angår afgiften af visse dieseldrevne busser, der kører i byerne, bl. a. i København, og er blevet ganske dominerende blandt byernes kollektive trafikmidler, vil det nye lovforslag få en overordentlig indgribende virkning. For Københavns vedkommende og dermed også for Frederiksberg og flere andre af hovedstadens omegnskommuner vil de økonomiske virkninger blive meget følelige. Man har beregnet, at vægtafgiften efter forslaget for disse bussers vedkommende bliver forhøjet med tilsammen 3 mill. kr. årlig, svarende til en takstforhøjelse på 9—10 øre pr. billet.

Det må synes urimeligt i dette øjeblik at belaste den kollektive trafik i storbyerne med nye store afgifter af denne størrelsesorden, der nødvendiggør meget store takstforhøjelser. Disse betragtninger er i kommissionen gjort gældende af Københavns kommunes eneste repræsentant, og det synes, som om der i trafikministeriets forslag til lov om tilskud til de offentlige veje er taget et vist hensyn til disse bemærkninger, idet der i dette lovforslags § 9 er optaget en bestemmelse om refusion på visse vilkår til kommunen af $\frac{3}{4}$ af den vægtafgift, som er indbetalt af køretøjer anvendt til omnibuskørsel i fast rute.

At vilkårene bl. a. er, at tilskuddet skal anvendes til udgifter til de veje, som trafikeres af sådanne busser, kunne man formentlig affinde sig med. På samme måde med et andet vilkår, nemlig at refusionen ydes til de pågældende kommuner, der kan lade refusionen gå videre til den pågældende koncessionsindehaver på betingelse af, at taksterne fastsættes under

hensyn til denne refusion. Men hele nytten af denne indrømmelse kan forekomme i højeste grad problematisk i betragtning af ordlyden af samme lovforslags § 2, stk. 4, hvori det fastsættes, at der i de vejudgifter, som vedkommende kommune ellers kan anvende til refusion, skal fradrages de beløb, på grundlag af hvilke der af eller igennem offentlige myndigheder ydes særlige tilskud til vejarbejder. Det vil altså sige, at staten giver med den ene hånd og tager lige så meget med den anden. Skal dette forstås efter sin ordlyd, vil størrelsen af denne refusion blive reduceret væsentligt og for Københavns vedkommende blive omtrent halveret, og merudgiften vil således på grund af vægtafgiften blive ensbetydende med en takstforhøjelse for omnibusbilletter på 4—5 øre.

I det hele taget er denne næsten revolutionerende ændring i de bestående forhold på vægtafgiftsområdet af en sådan karakter, at det efter mit partis opfattelse må medføre meget indgående analyser af lovforslagets enkeltheder og af muligheden af den praktiske tillem্পning af dem.

Inden jeg forlader dette spørgsmål om vægtafgiften, vil jeg gerne stille et spørgsmål til den højtærede minister.

I næstsidste afsnit af ministerens skriftlige fremsættelse anføres, at der arbejdes med en forenkling af forretningsgangen, bl. a. vedrørende opkrævningen af vægtafgiften. I kommissionsbetænkningen er der udkastet den tanke, at opkrævningen af vægtafgiften burde overtages af toldvæsenet. Jeg vil advare imod at gå den vej — og jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om det er meningen — idet jeg frygter, at det vil betyde det modsatte af en forenkling. Det er ikke alt gammelt, der er dårligt, og ikke alt nyt, der er godt, og jeg er bange for, at en sådan ændring vil kunne levere bevis herfor. Efter min opfattelse bør opkrævningen af vægtafgiften vedblivende sortere under ministeriet for offentlige arbejder.

I forslaget om afgift af benzin er størrelsen af den foreslåede afgift for mig overraskende. Forslaget herom er ensbetydende med, at ministeren fuldstændig har negligeret den tanke, der lå til grund for kommissionsforslaget, om paritet mellem de